

активність, спрямована на задоволення біологічних потреб і потреб у власній безпеці. На рівні суб'єкта активність проявляється у вигляді психічних функцій. На рівні особистості суб'єктна активність проявляється відповідно до норм поведінки, суспільної діяльності, спілкування і пізнання.

Умовами розвитку суб'єктної активності в особливих умовах діяльності виступають протиріччя між її адаптивними формами і проявами неадаптивної індивідуальної активності.

Література:

1. Альбуханова-Славская К.Н. Деятельность и психология личности / Ксения Александровна Альбуханова-Славская. – М.: Наука, 1980. – 335 с.
2. Ломов Б.Ф. Методологические и теоретические проблемы психологии / Борис Федорович Ломов. – М.: Наука 1984. - 448 с.

Валерій Бараннік

м. Київ

Системний підхід у дослідженнях суб'єктної активності фахівців ризиконебезпечних професій

Розуміння суб'єктної активності, як важливої особистісної характеристики, що має складну, багаторівневу та багатогранну структуру і функціонує в складній системі взаємодії внутрішніх та зовнішніх факторів дозволяє обрати системний підхід в якості методологічного підґрунтя її вивчення. Такий вибір зумовлений тим, що він надає можливість розглядати явище в сукупності множини внутрішніх і зовнішніх відносин в яких воно існує, як цілісна система [2], та дозволяє наблизитись до розуміння різних способів існування активності у складній системі взаємопідпорядкованості [1].

Підхід до активності, як до системи передбачає наявність у неї сукупності системних якостей. Поміж них в першу чергу можна виділити: структурність, цілісність, ієрархічність, взаємозв'язок з середовищем, здатність до саморегуляції, самоорганізації, саморозвитку.

Активність виступаючи підсистемою таких систем, як «індивід», «суб'єкт», «особистість» взаємодіє з ними на різних рівнях. На рівні індивіду суб'єктна активність проявляється, як реакція на внутрішні чи зовнішні подразники, як спонтанна